Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 250 879 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X, handelend "*in eigen naam en qualitate qua voor haar minderjarige kind […] X***

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. HASOYAN**
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 5 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2020 dient verzoekster namens haar minderjarige dochter, in functie van de grootmoeder met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 1 oktober 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over het voorwerp van het beroep en de ontvankelijkheid

2.1. In casu moet worden aangenomen dat het voorwerp van het voorliggende beroep de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoeksters minderjarige dochter K. betreft. De op dezelfde dag in hoofde van verzoekster zelf genomen weigeringsbeslissing, die evenzeer de gezinshereniging had gevraagd in functie van dezelfde Belgische referentiepersoon, maakt het voorwerp uit van het beroep gekend bij de Raad onder het rolnummer 254 736.

2.2.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"*Er is vast te stellen dat verzoekende partij het beroep tot schorsing- en nietigverklaring tegen de bestreden beslissing instelt "in eigen naam en qualitate qua voor haar minderjarige kind"*
Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: "Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op."
Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): "De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd."
Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger. Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:
"Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van 'derden die te goeder trouw zijn' in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk." (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)
Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden.
In casu treedt enkel de moeder op in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoekster wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.
De vordering is niet ontvankelijk.."

2.2.2. In antwoord op de voormelde exceptie stelt verzoekster op de terechtzitting dat zij beschikt over *"de volheid van ouderlijk gezag"*, daar niet blijkt dat de vader van het minderjarig kind in België verblijft en mee instaat voor de zorg voor dit kind. Daarnaast wijst zij op de leeftijd van de minderjarige, die maakt dat deze tot *"de jaren van verstand"* zou zijn gekomen.

2.2.3. In zoverre verzoekster op de terechtzitting aangeeft dat haar dochter een leeftijd heeft waarop zij ook alleen in rechte had kunnen optreden, nu zij tot *"de jaren van verstand"* zou zijn gekomen, wordt allereerst opgemerkt dat bij het indienen van het verzoekschrift hierover dan blijkbaar anders werd geoordeeld, nu verzoekster optrad voor haar dochter. Bovendien moet worden vastgesteld dat het kind op het ogenblik van het indienen van het beroep nog maar acht jaar oud was, zodat in geen geval kan worden aangenomen dat het kind gelet op haar leeftijd een voldoende onderscheidingsvermogen heeft om zonder haar wettelijk vertegenwoordiger(s) te kunnen optreden.

2.2.4. Verzoekster betwist vervolgens niet dat, gelet op artikel 35 van het WIPR, de uitoefening van het ouderlijk gezag in het voorliggende geval wordt beheerst door het Belgische recht, rekening houdend met de voorliggende stukken die aangegeven dat verzoekster en haar minderjarige dochter in België verblijven.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging

van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder wordt geacht te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij de alleen handelende ouder aantoont dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag.

In het voorliggende geval wordt niet aangetoond, noch in het verzoekschrift noch op de terechtzitting, dat het ouderlijk gezag exclusief door de moeder zou worden uitgeoefend. De vader van het minderjarige kind is gekend en blijkens de voorliggende gegevens werden eerder ook reeds stukken die van hem afkomstig zijn voorgelegd. Het gegeven dat de vader van het minderjarig kind niet ook in België verblijft, maakt nog niet dat de moeder exclusief het ouderlijk gezag uitoefent (zie ook RvS 1 maart 2016, nr. 233.983).

Er wordt dan ook aangenomen dat het ouderlijk gezag ten aanzien van het minderjarige kind gezamenlijk, door de moeder én door de vader, wordt uitgeoefend. Evenwel, in de huidige procedure is het minderjarige kind enkel vertegenwoordigd door de moeder zodat het beroep onontvankelijk is voor zover het werd ingediend door verzoekster in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarige kind (RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016).

2.2.5. De opgeworpen exceptie dient te worden aangenomen.

2.3. Verzoekster kan verder niet in eigen naam een beroep instellen tegen de bestreden beslissing die enkel op haar dochter betrekking heeft.

2.4. Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. T. LEYSEN,	griffier
De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	I. CORNELIS